

Contents

- The Holy Quran
- Sayings of the Holy Prophet (May peace and blessings of Allah be upon him)
- Essence of Islam
- Kar - Na - Kar
- Khilafat
- Khilafat-e-Rashida – (The Rightly Guided Khilafat)
- The Ahmadiyya Muslim Khilafat – Essential Guidance for a Troubled World
- How I Accepted Ahmadiyyat – The True Islam
- Contacts

Съдържание

---

1. Ал Коран.....	3
2. Традициите на Светия Пророк Мухаммад (Аллах да го благослови и с мир да го дари).....	4
3. Същността на Исляма.....	5
4. Върши или да не върши.....	6
5. Халифат	10
6. Халифат-е-Рашида (Праведния Хилафат).....	16
7. Мюсюлмански Халифат Ахмадия <i>Напътствия за един Тревожен Свят</i>	39
8. Как приех Ахмадията - Истинският Ислям	60
9. Контакти	72

Ал Коран

Аллах е обещал на онези измежду вас, които вярват и които вършат добри дела, че Той непременно ще ги направи Наследници на земята, така както Той е направил Наследници измежду онези, които са били преди тях; и че Той наистина ще установи за тях тяхната вяра, която Той е избрал за тях; и че Той наистина ще им даде в замяна сигурност и мир след техния страх: те ще се кланят на Мен и те няма да приобщават нищо към Мен. А онези, които проявят неблагодарност след това, именно те ще бъдат непокорните.

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَ
عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي
الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ
وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا
يَعْبُدُونََنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ
بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٦﴾

И съблюдавайте Молитвата, плащайте си данъка Закат и се подчинявайте на Пратеника, за да може да получите милост.

وَاقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاطِيعُوا
الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٧﴾

(Глава 24: Стих 56-57)

Традициите на Светия Пророк

(мир и благословиите на Аллах на душата му)

Хазрат Худаифа (Аллах да е доволен от него) разказва че, Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) казал:

„Пророчеството ще остане сред вас докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до края му. И тогава ще бъде установен Халифат по правилата на Пророчеството, който ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до край. Ще последва потисничеството на кралството (което ще донесе голяма мъка и нещастие на поданиците си). Владичеството му ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до край. И след това ще последват тиранични монархии. Тяхното управление ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава Аллах ще ги доведе до техния край. И тогава отново ще се установи Халифат по законите на Пророчеството. И след това Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) замълча (и не каза нищо повече) (*Musnad Ahmad, Mishkatul Masabih, kitabur-riqaaq, baabul-indhar wat-tahdheer, страница 1479, Хадит 5379*)

Същността на Исляма

Думите на Хазрат Мирза Гулам Ахмад
Обещания Месия и Махди
(Основател на Движението Ахмадия)

„Това е *Sunnatullah* /пътят на Аллах/ и откакто Той е създал човека на земята, Той винаги е демонстрирал по този начин като помага на своите Пророци и Пратеници и им дава надмощие. Както Той е казал:

كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي

И надмощието означава, както Пратениците и Пророците искат, че *Hijjat* /Волята / на Аллах да бъде приложена на земята и никои няма да бъде способен да се противопостави на Него. И така Аллах със своите мощни знаци освети тяхната [на Пророци] истина. И истината, която пророците искат да се разпространяват в света, Той им дава възможности да засеят неговото семе със техните собствени ръце. Обаче, Той не позволява това достигне до пълно осъществяване в техните ръце. Той ги накара да умрат в такъв момент като очевидно предвещават вид неуспех и дава възможност на опонентите да се засмеят, подиграват и да укорят на Пророците. И когато те правят всичко това после Той разкрива за втори път Своята Сила и създава такива средства, чрез които целите, които до известна степен са останали недовършени, са напълно осъществени. Така Той разкрива два вида сила. (1) Първо разкрива Ръката на Силата си на своите Пророци. (2) Второ, след смъртта на някой пророк, когато вярващите са изправени пред трудности и проблеми, а врагът набира

сили и смята, че сега всичко е загубено [що се отнася до мисията на Пророка] и е убеден, че сега е времето, когато общността [от последователи на Пророка] ще бъде изтрита от лицето на земята и дори членове на общността започват да изпитват колебания и да се отдават на отчаяние, чувствайки се толкова безпомощни, а онези от тях, които са злочести, прибягват до вероотстъпничество и тогава Бог за втори път показва Всемогъщата си Сила като подкрепя и се грижи за общността, която бе на ръба на гибелта. Затова човек, който остане твърд до края, вижда Божието чудо. Така се случи по времето на Хазрат Абу Бакр Сидик, когато смъртта на Свещения Пророк се смяташе за не навременна и много невежи Бедуини се обърнаха към вероотстъпничеството. Другарите на Свещения Пророк, също сломени от скръбта, станаха като тези, които изгубиха разума си. Тогава Аллах избира Абу Бакр Сидик и за втори път показва Всемогъщата си Сила и така Ислямът, който бе на път да изчезне, бе подкрепен от Него и Той изпълни даденото обещание [Глава 24: Стих 56]: Това е, след страха ние твърдо ще ги възстановим.”

(Risala Al-Wasiyyat, Ruhani Khazain том 20, стр. 304,305)

Върши или да не върши

Хазрат Доктор Мир Мухаммад Исмаил

(Аллах да е доволен от него)

- Поддържай чисто тялото си.
- Винаги се подмивай след като си изходиш (малка нужда и голяма нужда).
- Измивай зъбите си всеки ден.
- Подстригвай косата си редовно.
- Режи ноктите си редовно.
- Подстригвай си мустаците редовно, за да не влизат в течностите.
- Не върши нищо неприлично с органите си.
- Окъпи се всеки петък и ако е възможно се окъпи всеки ден.
- Обрязвай момчетата си.
- Спортувай редовно.
- Погрижи се за здравето си, защото след вярата здравето е най-големият дар.
- Реши косата си с гребен.
- Когато пресичаш релсите се огледай внимателно в двете страни, случайно да не идва влак.
- Бъди винаги активен.
- Когато пресичаш пътя се огледай, дали не идва кола.
- Когато наказваш някого, не го удряй по лицето.
- Пази се от лошата миризма, защото тя е вредна за тялото и за душата.

- Когато четеш не доближавай книгата си повече от един фут.
- Когато ходиш на пазар не си върти бастуна, възможно е да нараниш някого.
- Не изхвърляй плодови обелки по пътя, за да не се подхлъзнат минувачите.
- Не гледай към силната светлина.
- Със сутрешна разходка подобри здравето си.
- Не стискай голямата или малката си нужда, ако не е прекалено наложително.
- Ако не знаеш да плуваш, не влизай в дълбоки води.
- Не си играй с огъня и с пиратките.
- Не виси с прозореца на влака.
- Не пиши и чети прегърбен и не сядай прегърбен.
- По навик не си клати краката когато седиш на стол или пейка.
- Внимавай дъхът ти да не мирише.
- Не взимай абдес на място, където хората уринират.
- Поддържай брадата и мустаците си чисти и внимавай да не миришат.
- Лекувай се когато си болен и редовно си пий лекарствата, докато не оздравееш.
- Не слагай в устата си химикал, молив или стотинка.
- О, момиче! Не слагай иглата навсякъде.
- Не ползвай чуждия молив за очи.
- Не ползвай чуждите четки за зъби.
- Както поддържаш чисто лицето си, по същия начин поддържай чисти краката и врата си.
- Не дишай през устата, а през носа.
- Ако имаш заразна болест, не общувай с хората, за да не ги заразиш.

- Когато имаш залък в устата, не говори.
- Не вземай нищо опияняващо или нещо, към което можеш да се пристрастиш.
- О, ученико! Ако не виждаш ясно написаното на дъската се свържи с очен лекар.
- Не чети високо на глас, защото главата ти ще е празна, а ушите на хората – глухи.
- Не вкарвай в ушите си молив или клечки, за да ги почистиш или по сърби.
- Ако след учене те боли глава, се замисли за очила.
- От плодовете и зеленчуците, които могат да се мият, ги измий преди да ги консумираш.
- Пази дрехите си чисти от мръсотия и от капките на урината.
- Когато отиваш на сбирки се парфюмирай.
- Избърши обувките си преди да ги се обуваш.
- Поддържай дрехите си чисти и спретнати.
- Не оставяй обувките си на пряка слънчева светлина, за да не се развалят.
- Не ползвай кърпата на хора, чиито очи са развалени.
- Не ходи с гола глава под слънцето.
- Не яж миризливи неща, когато отиваш на сбирки (чесън, кромид, репей и т.н.).
- Мий си ръцете преди ядене.
- След ядене си мий ръцете, изплакни си устата и си почисти лицето.
- Не употребявай неща, които вредни за здравето ти, когато си болен.
- Яж винаги с дясната си ръка и пред себе си.

Халифат

Думата „Халифат“ означава *приемственост*, а халиф - *наследник на пророка на Аллах*, чиято цел е да продължи и доведе до край задачата да реформира и да научи на морала, посят от Пророка. Общността от последователи на пророка на Аллах продължава, с благословията на институцията на Халифата, да съхранява вярата и практиките докато трае волята на Аллах. В Светия Коран Аллах казва:

Аллах е обещал на онези измежду вас, които вярват и които вършат добри дела, че Той непременно ще ги направи Наследници на земята, така както Той е направил Наследници измежду онези, които са били преди тях; и че Той наистина ще установи за тях тяхната вяра, която Той е избрал за тях; и че Той наистина ще им даде в замяна сигурност и мир след техния страх: те ще се кланят на Мен и те няма да приобщават нищо към Мен. А онези, които проявят неблагодарност след това, именно те ще бъдат непокорните.

И съблюдавайте Молитвата, плащайте си данъка Закат и се подчинявайте на Пратеника, за да може да получите милост. (Глава 24: Стих 56-57)

Хазрат Мирза Башир Ахмад (Аллах да е доволен от него) пише:

Всемогъщият Аллах прави всичко с мъдрост и взор напред, и винаги има причина и логика зад всичко това. Според природните физични закони животът на човек е ограничен във времето, ала задачата на реформацията и обучението на обществото изисква по-дълго време. Затова и след системата на пророците, Аллах довежда

системата на Халифата. Халифатът продължава и пренася задачата на Пророка. Семето, засято от Пророка, бива защитено и съхранено от халифа докато се превърне в здраво и силно дърво. Това показва, че Халифатът е разклонение или ръкав на системата на пророците, затова и Светият Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) казва, че след всеки пророк се установява системата на Халифата. (из „Добре дошли в Ахмадията“)

Аллах не само назначава Пророка, но и Той също назначава халифа. Той избира най-подходящия човек за да стане халиф и напътства група благочестиви вярващи в изразяването на Волята Му, които да проведат процедура по избор на халиф. На повърхността може да изглежда, че халифът е избран от група вярващи, но всъщност Волята на Аллах напътства тяхното съзнание да се спере на Неговия Избор. Веднъж избран, халифът остава такъв до края на живота си като живо завещание на Божията Воля.

Халифатът установява властта на Аллах на земята и халифът се стреми да запази тази власт в рамките на общността от последователи. За вярващите Халифатът е възплъщение на Единството на Аллах и те избират да се подчинят на божествената власт в лицето на халифа. Вярващите стават част от благодатта на Халифата като стриктно се придържат към своята вяра и практики и се обединяват около него.

Преход от Корана към Халифат

Този стих представя обета, че мюсюлманите ще бъдат удостоени с честта да се превърнат в духовни и светски водачи. Той е отправен към целия мюсюлмански народ, но институцията на Халифата ще придобие осезаема форма в лицето на определени личности, които ще бъдат Наследници на Пророка и представители на целия народ. Те ще

бъдат персонифицирани в рамките на Халифата. Пак според стиха, изпълнението на този обет ще зависи от спазването на Молитвата и даването на Закат, както и от подчинението на Божия Посланик по всички религиозни и светски въпроси, засягащи народа. И когато те изпълнят тези условия, ще бъдат възнаградени с дара на Халифата и ще се превърнат във водач на другите народи; състоянието им на страх ще направи път на състояние на безопасност и сигурност, Ислямът ще бъде върховен владетел на света и преди всичко Единството на Бог – истинската цел и задача на Исляма – ще бъде трайно достигнати.

Обетът за установяване на Халифат е категоричен и несъмнен. Както Светият Пророк е единственият водач на човечеството навеки, така и неговият халиф трябва да продължи да съществува на света под една или друга форма до края на дните, когато всички други халифи вече не съществуват. За разлика от другите, върховенството на Светия Пророк е над всички останали пророци и Божии пратеници. Нашият век е свидетел на неговия най-велик духовен халиф в лицето на Ахмад, Обещания Месия.

Коранът споменава три вида халифи:

1. Халифи, които са Пророци като Адам и Давид. Относно Адам, Бог казва в Корана: „Ще изпратя наместник на земята“ (2:31), а за Давид казва: „О, Давиде, направихме те наместник на земята“ (38:27)
2. Пророци, които са халифи на друг и по-велик Пророк, като напр. Пророците от Израел, които били халифи на Мойсей. За тях Коранът казва: „Изпратихме Тора (Петокнижието), което бе ръководство и светлина. С него подчинените Ни Пророци отсъждаха за евреите“. (5:45)

3. Непророци Халифи на Пророк, с или без земна власт, като например набожни люде, посветени в Закона. Тяхната мисия е да защитават и запазят Закона от посегателства. (5:45)

Накратко казано, обсъжданият стих обхваща всички тези категории халифи, а именно Праведните халифи на Светия Пророк, Обещания Месия, неговите Наследници и духовните реформатори или муджадидин. Тяхната мисия, както е казано в горния стих, е защитаването на Закона и връщането на „заблудената овца обратно в стадото“.

Отличителните черти и характеристики на тези халифи са:

- Назначават се за халифи по Божието предопределение, в смисъл, че сърцата на хората се отварят за тях и те доброволно ги приемат за халифи;
- Религията, на която мисията им е да служат, се установява трайно чрез техните молитви и проповеди;
- Във времена на трудности, лишения или гонения те запазват присъствие на духа и се радват на спокойствие, което нищо не може да обезпокои, и
- Те почитат единствено Бог, т.е. при изпълнението на големите си задължения те не се страхуват от никого, изпълняват ги неустрашимо и без да губят кураж или да бъдат поразени от трудностите по пътя.

На стиха може да се гледа и като на въплъщение на пророчество, направено по времето когато Ислямът е бил много слаб и из цяла Арабия са се боготворили идоли, а мюсюлманите, бидейки малко на брой, се страхували за живота си. Въпреки това, за времето на едно поколение само, пророчеството било изпълнено дума по дума.

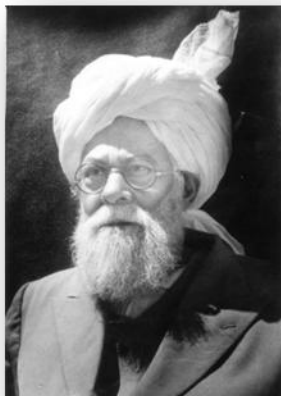
Идолопоклонничеството било прокудено от Арабия и Ислямът трайно се установил не само там, а и из целия свят, а последователите на Светия Пророк, които преди това били считани за утайката на обществото, се превърнали в лидери и учители на народите.

Думите „Онзи, който е неблагодарен след това, е непокорен” показват, че Халифатът е велик Божествен благодат. Без него не може да има солидарност, сплотеност и единство на мюсюлманите и затова без него те не може да се постигне реален напредък. Ако мюсюлманите не показват необходимата признателност на Халифата, давайки му щедрата си подкрепа и подчинение, ще бъдат лишени от този Божествен дар и ще си навлекат Божия гняв.

(Светия Коран с превод на английски език и коментари, Глава 4, стр. 1869-1870)

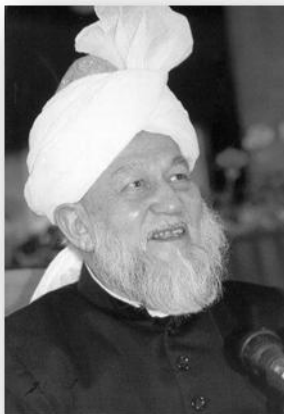
**Хазрат Молви Нуруддин
(Аллах да е доволен от него)**

**Хазрат Мирза Башируддин
Махмуд Ахмад
(Аллах да е доволен от него)**

**Хазрат Мирза Насир Ахмад
(Аллах да го благослови)**

**Хазрат Мирза Тахир Ахмад
(Аллах да го благослови)**

Халифат-е-Рашида – (Праведния Халифат)

Маулана Атаул Муджееб Рашед

Реч на Маулана Атаул Муджееб Рашед, имам на лондонската джамия, произнесена на 26-и юли 2008 г. по повод 42-рото годишно събрание (Джалса Салана) на Мюсюлманско дружество Ахмадия в Обединеното Кралство.

Институцията на Халифата е онази благословена божествена система на напътствия, дадена от Аллах, Възвишения, на една общност от вярващи за тяхното духовно израстване. Значимостта на този божествен дар е като „въжето на Аллах“. Силното му хващане е доказателство за тяхната вяра и гаранция за мир, сигурност и духовно израстване.

Благословеното послание на Халифата е като линията на живота и е източник на истинско вдъхновение. То носи в себе си посланието за духовно извисяване, което приближава вярващия все по-близо и по-близо до Всемогъщия Аллах и му позволява да постигне целта на неговото творение. Без Халифат няма живот, няма радост, нито пък духовност. И под благата сянка на Халифата, ние можем да се наслаждаваме на всички блага на този живот, имайки сигурната гаранция за безкрайните блага в Отвъдното. Халифатът наистина е един неописуем дар. Той е като неизчерпаема мина с блага.

Халифат: Неговото величие и благодат

Темата на Халифата е подробно споменато в *Ayat e Istikhlaf* (Стихът за Халифат) в Глава Ал-Нур от Светия Коран, която в началото рецитирах пред вас. В превод тя гласи:

Аллах е обещал на онези измежду вас (т.е последователите на Хазрат Мухаммад, Мир и благословиите на Аллах на душата му), които вярват и които вършат добри дела, че Той непременно ще ги направи Наследници на земята, така както Той е направил Наследници измежду онези, които са били преди тях; и че Той наистина ще установи за тях тяхната вяра, която Той е избрал за тях; и че Той наистина ще им даде в замяна сигурност и мир след техния страх: те ще се кланят на Мен и те няма да приобщават нищо към Мен. А онези, които проявят неблагодарност след това, именно те ще бъдат непокорните.

И съблюдавайте Молитвата, плащайте си данъка Закат и се подчинявайте на Пратеника, за да може да получите милост. (Глава 24: Стих 56).

Този стих съдържа най-прекрасното послание. В него Възвишеният Аллах дава ясно обещание за възцаряване на Халифат за обществото на вярващите и го свързва с вярата и добрите дела. Цитирани са два велики благодата на Халифата: трайно установяване на религия и превръщане на състоянието на страх в състояние на мир. Споменава се и, че възвишените цели и сладките плодове на Халифата са също двупластови – преклонение пред Бог и Единство на Бог.

Какво е Халифат?

Буквално Халифат означава наместничество и приемственост. Светият Коран споменава този термин в три различни значения. Съобразно темата на речта ми, ще се концентрирам върху значението ѝ на наместник на пророк и негов наследник.

Обещаният Месия (мир на душата му) казва:

„Халиф означава наследник, който възражда вярата. Тези, които идват на мястото на пророците за да разпръснат стелещия се мрак след тяхната ера, се наричат халифи.” (Малфузат, Том 4, стр. 383)

Нуждата от Халифат

Във връзка с необходимостта и мъдростта, която се крие зад институцията на Халифата, Обещаният Месия (мир на душата му) казва:

„Наследникът се нарича халиф. Наследник на пророк, в истинския смисъл, може да бъде единствено онзи, който притежава необходимите за това достойнства на базата на сянката ... всъщност, халифът е сянката на пророка. И понеже нито един човек не може да живее вечно, Възвишеният Аллах пожелал да ни даде пророците, които да бъдат едни от най-изтъкнатите и добри сред всички същества на тази земя, и които да бъдат негова сянка до Деня на страшния съд. С тази цел Възвишеният Аллах избрал Халифата, за да може светът никога да не бъде лишен от благословията на пророчеството”. (*Шахадат-ул-Коран, стр. 57 Рухани Хзаин, том 6, стр. 353*)

Пророчество и Халифат

Най-добрият начин, използван от Всемогъщия Аллах за напътстване на човечеството, е чрез посаждане на семето на Божието послание от избраните от Него пророци, за да може дървото на напътствието да започне да расте. Пришествието на пророците всъщност представлява първото въплъщение на Всемогъщия Аллах.

И когато тяхното време на този свят изтече, Аллах още веднъж демонстрира чудото на могъществото Си и прави така щото недовършената работа на пророците да бъде довършена; делото им да бъде продължено и доразвито и да достигане своята кулминация. Това е знак за второто въплъщение на Аллах във формата на Халифат.

Избор на пророк и халиф

Струва си да си припомним, че и двете институции – тази на пророците и Халифата, идват от Бог, но се различават по начина, по който биват избирани. Възвишеният Аллах сам избира пророците, защото във време на потисничество няма общност от вярващи, докато след пришествието на пророка се сформира такава. На общество, което достатъчно добре изпълни критериите на вярата и добрите дела по виждане на Аллах, се дава възможността, в знак на почит, да изрази мнението си по повод избора на халиф. На повърхността това изглежда като избор, но всъщност то е селекция от Бог. Чистите сърца на вярващите са онези, които със силата и заръката на Възвишения Аллах, са способни да изберат чист човек, който всъщност е предопределен от самия Аллах.

Тук можем да отбележим, че всеки халиф, бидейки представител на Халифата, е халиф на пророка, който си е заминал, а не на халифа преди него. Затова и обикновено на халифите се дава титлата Халифат-ур-Расул. Съгласно този принцип, всеки халиф в Общност Ахмадия се нарича Халифат-ул-Масих.

Високият статут на Халифа

Посредством пълната си власт, Бог поверява службата Халифат на халифа. Халифът се назначава от Бог и никой няма властта да го освободи от службата му. Бог му помага. Божията помощ е с него във всеки един момент. Бог се превръща в негов Учител и Водач. От Бог той получава религиозно познание и проникновение. Самият Бог посажда любов и привързаност към него в сърцата на хората и тези кръгове на любов и отдаденост се разширяват. Озарен от Божията светлина, той самият се превръща в източник на светлина и бива удостоен с чудото да

приема молитви. Да се подчиниш на него означава да се подчиниш на Пророка, чиито Халиф е той. Самото подчинение гарантира свързване на този човек с послушанието пред Бог.

Отличителни черти на Халифат-е-Рашида

Когато Халифат се основава на базата на принципите на Светия Коран, той винаги е праведен Халифат. Хазрат Халифатул Месих II (Аллах да е доволен от него) изброява специалните черти, които отличават Халифат-е-Рашида от другите форми на управление. Накратко те са:

Избор

В Светия Коран Аллах казва:

Наистина, Аллах ви заповядва да върнете повереното ви на онези, на които то принадлежи ... (Глава 4: Стих 59)

Халифат-е-Рашида се избира и Всемогъщият Аллах оставя метода на избор отворен за вярващите.

Шариа

Халифът е подвластен на Шариата (закона). Той може да не се съобрази със съветниците си, но не може да пренебрегне Шариата. И така въпреки че е глава, той няма абсолютна свобода.

Съветване

В допълнение към властта на Шариата, халифът е и обект на съветване. По всички важни въпроси халифът е задължен да се съветва със своите колеги и да се вслушва в техните съвети доколкото това е възможно. Крайното решение го взема той с Божията помощ.

Морал

Освен законите на Шариата и изискването за съветване и тъй като халифът е религиозен глава и води на задължителните молитви, той е морално и подсъзнателно длъжен да върви по праведния път. Това обаче не се отнася за политическите лидери, било то избрани или не.

Равенство

Халифът има същите човешки права, дадени от Исляма, като своите събратя. При другите владетели в света не е така. Халифът може да осигури правата си чрез юридическата система, точно както хората могат да получат правата си от него посредством същия процес.

Халифът има по-малко право на грешки

Бидейки част от божествения механизъм, халифът има ограничено право да прави големи грешки, които могат да доведат до катастрофални последствия. В такива ситуации той е подпомаган от Бог, който му помага и срещу неприятелите. Той е онзи, който се радва на

Божията помощ. Това уникално състояние не е присъщо за нито един друг водач.

Аполитичен

Халифът не е свързан с нито една политическа партия и неговата позиция е тази на бащата. Затова и не му е позволено да има пристрастия към която и да е партия. Аллах казва: *„Когато съдите между хората, съдете със справедливост“* (Глава 4: Стих 59), т.е. човек в позицията на халиф трябва да упражнява тотална справедливост, без оглед на индивид или партия. (Ал-Фуркан, Издание Халифат, юли 1958 г.)

Халифат-е-Рашида I

Всемогъщият Аллах е дал отчетливо и категорично обещание за установяване на духовна система на водачество измежду общността от вярващи. На базата на това Божествено обещание, Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) обяснява този вечен принцип:

„Пророчеството винаги е последвано от Халифат.“ (Kanzul-'ummaal, al-faslul awwal fi ba'd khasa'is-il anbiyaa. Tom 11, str. 476)

И още той казва:

„Халифатът след него ще бъде установен на базата на правилото за Пророчество, придържайки се към същите ценности.“ (Муснад Ахмад, Mishkatul Masabih, kitabur-riqaaq, baabul-indhar wat-tahdheer, стр. 1479, Хадит 5379)

Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) очертава и работата, която трябва да бъде свършена от неговите наследници.

Той казва:

„О, Аллах, смили се над моите наследници, които ще дойдат след мен да доведат моите слова и практики до другите хора и да ги научат на тях“. (Джами' Ас-сагир от „Аламах Суюти, Том 1, стр. 60)

Тези два хадиса хвърлят светлина върху фундаменталния принцип, че Халифатът в своята същност представлява продължение на мисията на пророка. Целите и задачите на Халифата и Пророчеството остават същите.

По този повод Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) казва:

„Установеният веднага след мен Халифат ще продължи тридесет години“. (*Mishkatul Masabih, Kitabul Fitana, Babul Malaham, стр.1484 Хадис 5395*)

Подчертавайки значимостта на този период, той казва:

„Следвайте моите стъпки и тези на Хулафа-е-Рашедин, които ще бъдат изцяло направлявани по правия път“. (*Муснад Ахмад*)

Тези пределно ясни пояснения не оставят абсолютно никакво съмнение за това, че системата на Халифата е следвало да бъде установена след кончината на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) и че ще се явят хора, които ще бъдат нейно

духовно въплъщение. Точно така и станало. Хазрат Абу Бакр Сиддик, Хазрат Умар бин Ал-Хатаб, Хазрат Усман бин Аффан и Хадхрат Али бин Талиб (Аллах да е доволен от тях) са съответно избрани за халифи. Общата продължителност на техния Халифат е тридесет години. Този период е познат и наречен Халифат-е-Рашида, Праведния Халифат.

Особености

Интересно и вдъхновяващо е да отбележи, че първата ера на Халифат-е-Рашида има няколко уникални особености. Например, този период е тясно свързан с благословения период на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Той започва веднага след тъжната му кончина и като такъв той се явява най-първото въплъщение на даденото в Светия Коран обещание (Глава 24: Стих 56). Това е период, който Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) много точно предсказва и дори казва точно колко ще продължи. Освен това, името му идва от словосъчетанието Хулафа-е-Рашедин, използвано от Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), на подчинението на което той набляга и което споменава заедно със старите си предания. Друга особеност на този период е, че всичките четирима халифи, имали честта да бъдат избрани за наследници, са били не само изтъкнати спътници на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), но и от онези, по чието време е дадено радостното известие за рая. Освен това, всичките четирима са имали тясна връзка със Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Първите двама са били негови тъстове, а последните двама – негови зетьове. Поне трима от четирима халифи са имали и честта да бъдат споменати от Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) като негови наследници.

Обобщение

Не мога да навлизам в детайли за богатите и постиженията на този Халифат, но трябва да спомена, че в този период целият свят е имал възможността да бъде свидетел как мюсюлманите се радвали на обещаните в Светия Коран благословии. По времето на тази благословена ера, славата на Исляма се носела не само на Арабския полуостров, но и по другите краища на света.

Това е епоха на напредък, в който Ислямът достига върховата си точка, като дори и големите му противници били безсилни да му се противопоставят. Такова било величието на Исляма и благоговението на мюсюлманите, че великите империи на крале и императори треперили при самото споменаването на името му и коленичели пред него. Истината е, че през тази златна ера на Праведния Халифат Ислямът достига такава слава и високопоставеност, че дори и днес когато безпристрастен историк се вгледа в тях, той бива удивен. Той не разбира как обитателите на пустинята на Арабия се превръщат в завоеватели на света. Той не разбира, че това са плодовете на Халифат-е-Рашида, Праведния Халифат, с който се свързва провидението за триумфа на Исляма.

В очите на Запада

Халифат-е-Рашида е наистина златен период в историята на Исляма. Ученията на Исляма там са точно следвани и прилагани на практика. Халифите, чрез тяхната безрезервна преданост към ценностите на Исляма, тяхното лично благородство и примерно следване на ученията и практиките на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), са пример за подражание за всички. Благородството на халифите и техният висок морал е признат

дори и от писателите немюсюлмани. Тук ще цитирам само две кратки изказвания на известни историци.

На страница 26 в своята книга „*Империята на арабите*“ генерал-лейтенант Сър Джон Глъб пише:

„Абу Бакр и ‘Умар били близки приятели с Пророка и изцяло отдадени в служба на Исляма. Както самия Апостол, те били безразлични към парите и когато получили власт, те продължавали да живеят обикновен селски живот. Облечени в скърпени дрехи от груб вълнен плат, те не преставали да доят козите си така както винаги досега“.

На страница 869 в книгата си „*Залез и упадък на Римската империя*“ Едуард Гибън пише:

„Историк, който прави съпоставка на четиримата халифи и чиято ръка не е разклатена от предразсъдъци, спокойно ще признае, че тяхното поведение е чисто и достойно за пример; че техният устрем е страстен и вероятно искрен; и че при всичкото богатство и власт, животът им е отдаден на моралния и религиозен дълг“.

Халифат-е-Рашида: Безкрайно блаженство

От първостепенно значение е да стане ясно, че Халифат-е-Рашида е едно безкрайно блаженство. Това ясно личи от стиховете на Светия Коран, думите на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) и разясненията на Обещания Месия (Мир на душата му).

Светия Коран:

Нека първо да се обърнем към Светия Коран. В популярния стих на Халифата (Глава 24: Стих 56), Всемогъщият Аллах използва думата *ястахлифанна*. Това означава, че Аллах положително ще установи халифите. Използвания тук израз *ястахлифанна* означава повторение и приемственост. Отнася се за настоящето и за бъдещето. Ето защо той съдържа обещание, на което е отредено да продължи и в бъдещето. Освен това, използването на наставката *Nun thaqeelah* му придава по-недвусмислен и пророчески смисъл.

Важно е също да се отбележи, че използваната тук дума *минкум* съвсем ясно подчертава приемствеността на тази благодат на Аллах. В буквален превод думата означава „измежду вас“, но е погрешно тя да бъде отнесена само към мюсюлманите от времето на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Всъщност, това е едно постоянно славно обещание на Всемогъщия Аллах, отправено към всички вярващи в Исляма, които истински изпълняват повелите на вярата и добрите дела до края на дните. Би било много глупаво да ограничим това обещание до определен период от време.

Този израз е използван най-малко 82 пъти в Светия Коран. С изключение на няколко специфични случая, той се използва за всички мюсюлмани до Деня на страшния съд.

Ако се вгледаме отново в стиха на Халифата, ще видим, в него че Всемогъщият Аллах прави една аналогия казвайки: „*така както Той е направил Наследници измежду онези, които са били преди тях*“. Знаем, че системата на приемственост продължила близо 1400 години след Хазрат Мойсей (Мир на душата му). Как е възможно в случая на Исляма да се счита, че се свежда само до 30 години? В Светия Коран

мюсюлманите са описани като *Kuntum khaira ummatin ukhrijat lin-nas* (вие сте най-добрите хора, въздигнати за доброто на човечеството) (3:111). Всемогъщият Аллах казва на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), че голяма е Благодетелността на Аллах към теб (Глава 4: Стих 114). Тези три стиха заедно свидетелстват, че Халифатът е безкрайна благодат за истинските поклонници на Исляма, които изпълняват двете задължителни условия.

Хадис:

Съществува една пророческа и показателна притча на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), разказана от Хазрат Худаифа (Аллах да е доволен от него), записана в Муснад Ахмад. Тя гласи:

„Пророчеството ще остане сред вас докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до края му. И тогава ще бъде установен Халифат по правилата на Пророчеството, който ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до край. Ще последва потисничеството на кралството (което ще донесе голяма мъка и нещастие на поданиците си). Владичеството му ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава той ще го доведе до край. И след това ще последват тиранични монархии. Тяхното управление ще продължи докато трае волята на Аллах. Тогава Аллах ще ги доведе до техния край. И тогава отново ще се установи Халифат по законите на Пророчеството. И след това Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) замълча (и не каза нищо повече) (*Musnad Ahmad, Mishkatul Masabih, kitabur-riqaaq, baabul-indhar wat-tahdheer, страница 1479, Хадум 5379*)

Този проникновен Хадис ясно показва, че след възвестяването на повторното установяване на Халифата днес, Светия Пророк (Мир и

благословиите на Аллах на душата му) не посочва докога ще продължи, нито пък добавя някакъв коментар в допълнение. Това е ясна индикация, че този Халифат ще продължи без каквото и да е прекъсване.

Думите на Обещания Месия (мир на душата му):

Обещаният Месия (мир на душата му) дава също така ясно да се разбере, че благодатта на Халифата, който ще бъде установен в мюсюлмански Умах след кончината на Светия Пророк на Исляма (Мир и благословиите на Аллах на душата му), е предупределена да продължи навеки.

Той казва:

„Той (Аллах) основава институцията Халифат за да не остане светът без благословията на пророчеството. Затова и онзи, който вярва, че Халифатът ще продължи само 30 години, пренебрегва напълно целта на неговото основаване.” (*Шахадатул Коран, стр. 58*)

„Аллах дава обет да установи системата на Халифата в религията след Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) и да я разпространи до Деня на страшния съд. Също както по повелята на Мойсей е имало халифи и крале за дълъг период от време, така и Той ще направи същото и в Исляма и няма да позволи тази система да бъде заличена. (*Таблиг-е-Рисалат Том 3, стр. 60*)

Средния Период:

Цялата тази дискусия ясно показва, че обещаният в Светия Коран Халифат е постоянен благодат, който обаче зависи от правилната вяра и

добрите дела. В края на първата ера на Халифата, поради упадък и липсата на задължителните условия, тази благословия в известен смисъл бе оттеглена от хората. Историята на Исляма, обаче, продължава точно по начина, посочен в преданията на Светия Пророк. Тираничните правителства идваха и си отиваха; династични монархии и мюсюлмански империи се възцаряваха и залязваха.

Халифат Ахмадия:

Най-накрая дойде и времето на обещания ренесанс на Исляма. Второто духовно пришествие на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) бе в лицето на Хазрат Мирза Гулам Ахмад (Мир на душата му) от Кадиян. Той претендирал да бъде Имам на епохата, Обещаният Махди и Очаквания Месия – Божии пророк, но изцяло подчинен на Пророка на Ислям – Мухаммад (Мир и благословиите на Аллах на душата му). През 1889 г. той основава Мюсюлмански Джамаат Ахмадия. Основната му задача и цел с която идва, е да възроди чистото учение на Исляма да възроди вярата в единствения Бог и да обедини човечеството под знамето на Светия Пророк на Исляма (Мир и благословиите на Аллах на душата му), който е последния посланик на Бог за целия човешкия род, носещ съвършено и вечно послание на всички времена.

След като успешно осъществява мисията си и основава живо общество от вярващи, през 1908 г. той почина. Преди кончината си пише известната си книга *«Завещанието»*, в която категорично заявява, че за да изпълни мисията си, Всемогъщият Аллах, следвайки Своите традиции, ще покаже второто въплъщение на мощта Си. Това е явна отпратка към обета на Възвишения Аллах в Светия Коран за даряване на обществото на истински вярващите с благословията на Халифата. Освен това, то изцяло отговаря на пророчеството на Светия Пророк (Мир и

благословиите на Аллах на душата му), че Всемогъщият Аллах ще установи на ново Халифата в изпълнение на същото.

Тук има нещо много интересно. Обещаният Месия (мир на душата му) използва един определен израз *Qudrat-e-Thaniyyah*, т.е. второто превъплъщение на Бог - установяване на Халифат. Наистина, тази гледна точка е най-подходяща, както и това, че установяването на Халифата съгласно пророчеството всъщност се е случило за втори път в световната история.

След смъртта на Обещаният Месия (мир на душата му), за негов първи наследник единадушно е избран Хазрат Маулана Нурудин (Аллах да е доволен от него). Той получава титлата Халифатул Масих и има задача да продължи мисията му. През 1914 г. за втори халиф е избран Хазрат Мирза Баширудин Махмуд Ахмад (Аллах да е доволен от него). След неговата кончина през 1965 г., Хазрат Мирза Насир Ахмад (Аллах да е го благослови) е избран за трети халиф. След неговата смърт през 1982 г., четвърти Халифатул Масих става Хазрат Мирза Тахир Ахмад (Аллах да го благослови). Пети халиф и настоящ върховен глава на Джамаата е Хазрат Мирза Масрур Ахмад (Нека Аллах му даде сила от Своята сила), избран през 2003 г.

Ето как с милостта на Аллах, институцията Халифат бе установена отново в изпълнение на пророчеството и на всички пророчества в Светия Коран и благословените притчи на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му).

Халифат завинаги

Хазрат Обещаният Месия (мир на душата му) е категоричен, че сегашното установяване на Халифата в изпълнение на пророчеството ще продължи до края на дните. Той казва:

„Идването му е добро, защото той е постоянен и няма да спре до Деня на страшния съд.“ (*„Завещанието“*, стр. 6-7)

„След моето оттегляне, Бог ще ви даде второто възплъщение на Своята власт (т.е. Халифат) , което ще остане с вас навеки.“ (*„Завещанието“*, стр. 10)

Освен това, всичките пет халифи на Обещаният Месия (мир на душата му) неведнъж казват, че тази благословия на Халифата е вечна и ще продължи до Деня на страшния съд.

Халифат-е-Рашида е възстановен

С благоволенieto на Аллах, ние знаем със сигурност и вярваме, и това е наше дълбоко убеждение, че този Халифат, установен в Джамаат Ахмадия, всъщност е втори етап от същия Халифат-е-Рашида, установен след кончината на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му). Истина е, Халифат-е-Рашида е възроден и възстановен в наши дни. Той всъщност е продължение на обещания от Всемогъщия Аллах Халифат-е-Рашида на общността от вярващи при условие, че тяхната вяра е истинска и делата им са добри.

Никога не са липсвали хора, стремящи се към Халифат и правещи всичко по силите си за да го достигнат. Но всички техни надежди и усилия оставаха обвити в мъгла, а тази благословия бе дадена от

Всемогъщия Аллах на това общество, което истински изпълни условията според Бог. Като такава, това е доказателство, че единствената общност, покрила критериите е не друга, а Мюсюлмански Джамаат Ахмадия.

В разказания от Хазрат Худаифа (Аллах да е доволен от него) Хадис, Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) нарича Халифата, който ще бъде установен след неговата кончина, *Халифат-е-Рашида (Khilafat-e-Rashida)* и го описва като *'ала минхаадж-ин-нубувах* (по пътя на пророчеството). Много е важно да се отбележи, че в същия Хадис, след споменаването на повторното установяване на Халифата и след голям интервал, Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му) за втори път изрича същата дума *'ала минхаадж-ин-нубувах*, която е друго име за *Халифат-е-Рашида*. Видно е, че този период на Халифата в Мюсюлмански Джамаат Ахмадия определено е продължение и възраждане на същия Халифат-е-Рашида.

Второ, Обещаният Месия (мир на душата му) обяснявайки, че системата на Халифата ще бъде установена след него, използва думата *Кудрат-е-Санях* - второто въплъщение на Бог. Задълбавайки по-надълбоко, той изтъква примера на Хазрат Абу Бакр Сиддик (Аллах да е доволен от него), първият Халиф-е-Рашид на Светия Пророк (Мир и благословиите на Аллах на душата му), и казва:

„В този критичен час, Аллах направи Хазрат Абу Бакр Сиддик (Аллах да е доволен от него) непоколебим и чрез него още веднъж Той показва въплъщението на Своята Сила“. („Завещанието“, стр. 9)

От тази отправка към Хазрат Абу Бакр Сиддик (Аллах да е доволен от него) отвъд всяко съмнение става ясно, че сегашният Халифат в Мюсюлмански Джамаат Ахмадия повтаря Халифат-е-Рашида.

Какво е доказателството?

Сигурно доказателство за това, че именно Джамаат Ахмадия е благословен с истинския Халифат-е-Рашида, на практика е Светото писание на Аллах Възвишения. Всички блага на Халифат-е-Рашида, както е споменато в Светия Коран и Ахадита, се стичат върху този Джамаат като непрекъснат порой. Само за да ви дам представа за тях, ще спомена накратко три аспекта.

Историята на Общност Ахмадия свидетелства за факта, че под напътствието на всеизвестните персонификации на Неговото Второ Въплъщение, с милостта и благословията на Аллах, Общността е постигнала забележителна и прочута идентичност. Целият свят познава нейните усилия за пропагандирането на Исляма, в сферата на образованието и работата ѝ за човечеството. Общността разпространява красивите учения на Исляма като вангард на ценностите любов, мир, толерантност и зачитане на природните закони. Тя е уважавана за публикуването на Светия Коран и друга ислямска литература. Днес, с Божията милост, Общността е установена в 189 (сега 198) страни по целия свят, членовете ѝ наброяват десетки милиони и се увеличават с всеки изминал ден.

Не е ли това достатъчно доказателство, че именно Джамаат Ахмадия е благословена с консолидирането на вярата и нейния прогрес?

На второ място стои фактът, че в периоди на изпитание Божията помощ винаги е идвала за да спаси Общността. Например, Общността преминава през критични етапи в своята история през 1908-1914-1965-1982 и 2003 г. Днес, всеки един ахмадия е живото доказателство, че посредством Халифат-е-Ахмадия Бог превръща всеки страх в мир, и за

това, че Той дава достойнство и стабилност на Ислямската религия. Възвишеният Аллах е причината слънцето на Халифата да продължава да грее над нас ден и нощ.

Трето, историята на Джамаата е изпъстрена с повтарящи се опити за неговото потискане. В близкото минало, през 1974 г., противниците ни се опитаха с всички сили да заличат Общността, но както винаги – те не успяха и бяха наказани. Тогава през 1984 г. излезе една ужасно позорна заповед, насочена срещу Джамаата, с която неговите противници се опитаха всячески да спрат прогреса на Ахмадията. Какво обаче се случи?

Нашият Всемогъщ, Всевластен Бог направи на пух и прах, онези които най-безсрамно се опитваха да заличат Ахмадията. Къде е сега тиранинът, който каза, че имайки безмерна власт, гарантира на ахмадиите, че ще свършат с просешка тояга в ръка? Къде е сега деспотът, който следвайки стъпките на фараона каза, че ще премахне тумора, наречен Ахмадият? Забележете, че нашият Бог заличи тези врагове на Исляма от лицето на земята. Единият висеше на бесилото, а тялото на другия бе отвято някъде в небесата, бидейки шепа прах, разпръсната в пустинята.

Този манифест и безупречна духовна система, с която светът бе удостоен под формата на Халифат-е-Ахмадия, не е обикновено чудо. Халифат Ахмадия успешно се появи като водеща сила за мюсюлманите, следваща заповедите на Светия Пророк на Исляма^(saw). Тя се бори за посевместна вяра в Единството на Бог. Учи ни на Светия Коран и ни дава знание и мъдрост. Стреми се да направи хората от различни раси и етнически групи равни. Проповядва духовна реформация у хората, учи на взаимна любов и уважение. Преди всичко обаче, Халифат Ахмадия помага на хората да постигнат жива и любяща връзка с Бог.

Заклучителна част:

Наистина това е голям дар и благодат, който Всемогъщият Аллах ни е дал, да бъдем свидетели и да изживеем този златен период от втория етап на Халифат-е-Рашида. Имаме късмет да присъстваме на този исторически преход на Халифат-е-Рашида, който навлиза във второто си столетие. Сърцата ни се изпълват с вълнение, а цялото ни същество е изцяло подвластно на Всемогъщия Аллах и пълно с искрена благодарност и признателност. Един век, изпълнен с даровете на Аллах, отмина и влезнахме във второто столетие в радостно очакване на пълната победа, която чука на вратата. Цялото последно столетие на Халифат-е-Рашида Ахмадия, както и всяка една година от него, или може би е по-правилно да се каже всеки един ден от всяка една година, е свидетел как Всемогъщият Аллах неспирно ни дарява със Своята божествена благословия.

На милостта и милосърдието на Аллах дължим това да се греем под слънцето на Халифата. Най-откровено ви казвам, че думите не могат да уловят и изразят какъв голям късмет имаме да живеем и опитаем от тази благословена ера на Халифат-е-Рашида Ахмадия.

Време е ние истински да се подчиним на Аллах. Време да си припомним големия обет, който всеки един от нас даде на историческия 27-и май 2008 г., когато целият свят на Ахмадия се отзова на повика на своя обичан имам. Това е нещо, което се случва веднъж в живота!

Всички ние дадохме искрен обет; всички ние влезнахме в тържествено споразумение със стичащи се сълзи и туптящи сърца. Всяка

една дума от този обет трябва да остане навеки отбелязана в нашите сърца и съзнание. Нека си спомняме за днешния ден и да се вгледаме в себе си.

Нека да бъдем пример за пълна вяност и преданост; за тотално подчинение и послушание; за направени жертви в името на каузата на Халифата. Нека не се отпусваме и не проявяваме слабост по какъвто и да е начин при изпълнението на задълженията си, за да може великият дар на Халифат-е-Рашида да продължи да бъде с нас и ние да останем предани на него до вечни векове. Нека Аллах ни помогне в това наше начинание. Амин.

Хазрат Мирза Масрур Ахмад, Халифатул Месих v

(Аллах да го помага)

МЮСЮЛМАНСКИ ХАЛИФАТ АХМАДИЯ

Напътствия за един Тревожен свят

Реч на Негово Светейшество Мирза Масрур Ахмад, Глава на Мюсюлманска Общност Ахмадия и Пети наследник на Обещания Месия, на тържествената вечеря в Конференстен център Хилтън, Маркам, Онтарио в Канада, състояла се на 25-и юни (сряда) 2008 г., като част от организираните в Канада мероприятия за отбелязване на Стогодишнината от създаването на Мюсюлмански Халифат Ахмадия.

Дългият списък с бележити гости на тържествената вечеря включваше премиера на провинция Онтарио, многоуважавания Далтън Макгинти, и многоуважавания Джейсън Кени, федерален секретар на Канада по въпросите на мултикултурализма и канадската самоличност.

Bismillah ir Rahman ir Raheem

(В името на Аллах Милостивия и Милосърдния)

Всички вие, многоуважавани и бележити гости,

Assalamo Alaikum wa rahmutullah wa barakatohu!

Нека Аллах ви донесе мир и благословия!

Благодарности

Най-напред бих желал да благодаря на всички почитаеми гости, които си направиха труда да приемат поканата ни и да присъстват на днешното тържество.

Средата на седмицата е и знам, че за вас е трудно да отделите от времето си и да дойдете тук за да присъствате на това тържество.

Видно е, че всички вие сте благословени с духа на хуманността и високите морални ценности.

Затова считам за правилно да благодаря на такива хора с такъв висок морал.

Специалното значение на повода

Два пъти досега съм присъствал на Годишните Събрания на Движение Ахмадия и по този повод с някои от вас вече сме се срещали.

Такова събитие като днешното, обаче, никога не се е състояло.

Обръщам се към хората, които симпатизират на Джамаата или онези, които са имали личен контакт с членове на нашата Общност.

Има и такива измежду почетните ни гости, които досега не са имали контакт с Общността.

Днешното тържество, както добре знаете, бе организирано от местната ни структура по повод честваната през 2008 г. на Стогодишно Юбилей. След смъртта на основателя на Общност Ахмадия, неговите наследници вече са приключили първите си 100 години.

„Халифат” и „Ислям-Ахмадия”

Приемствеността се нарича „Халифат” и затова се казва, че честваме Стогодишнината на Халифата. Както вече споменах, мнозина от вас вече са имали контакт с Общността и много добре познават Мюсюлмански Джамаат Ахмадия.

Това е една група в рамките на Исляма, която според нашите учения и вярвания, е Общността на Обещания Месия (as)¹, създадена съгласно пророчествата на Светия Пророк Мухаммад (saw)².

Мисията на Обещания Месия

Обещаният Месия се явява след Светия Пророк (saw), през 14-и век, за да възвести мюсюлмани и немюсюлмани за техния истински Създател и да ги присъедини към онези, които се прекланят в Негово Присъствие.

С течение на времето, в интерпретирането на учението на Исляма се появиха известни слабости, които трябва да бъдат отстранени.

Така както трябва да бъде отговорено и на появилите се възражения срещу ученията на Светия Коран.

Задълженията към Бог и към човека

---

¹ (as) “Alais-salaam” – арабски израз, който се поставя след името на пророк и означава „мир нему”.

² (saw) “Sal-lallah-o-alaihey wa-sallam” – арабски израз, който се поставя след произнасянето на името на Пророка Мухаммад и означава „Аллах да му донесе мир и да го благослови”.

На човека трябва да му се напомнят правата на другите човешки същества. В света трябва да се възцари атмосфера на любов, привързаност и мир.

Или с други думи – полагащите се на Всемогъщия Бог и Неговите създания права трябва да бъдат зачитани, за да може светът да се превърне в Рай.

Това кратко въведение и пояснение бе насочено към онези, които не са запознати с Общност Ахмадия, и за да се изтръгне страха от Исляма от сърцата на тези, които го таят там.

Погрешното представяне на Исляма от някои мюсюлмани

Истината е, че споменаването на името Ислям в нашия век е белязано със страх. Това, обаче, не е по вина на онези, които се страхуват.

За съжаление, някои така наречени ислямски групи, обрисуват Исляма като нецивилизована, екстремистка, враждебна и агресивна религия.

Самото произнасяне на името Ислям се свързва с война, бомбардиране и самоубийствени атентати.

В религията няма принуда

При все, задачите, за които говорих и които бяха поверени на Месията на Пророка Мухаммад (saw) – задачи, които следва да бъдат изпълнени от неговия Халифат – не се изпълняват със сила, а чрез

любов и обич, които да спечелят сърцата. Близостта с Аллах и зачитането на правата на другите не се постигат с принуда.

В Светия Коран е казано много ясно, че в религията не трябва да има принуда. Глава 2, стих 257.

Основателят на Общност Ахмадия обяснява това красиво учение. Той казва, че Светият Коран ни учи да НЕ вдигаме сабя когато разпространяваме вярата. Вместо това, трябва да покажем нейната красота и да привлечем другите с безупречното си поведение.

Защо Пророкът Мухаммад (saw) е водил битки?

Не мислете, че в самото начало имало инструкция за използване на сабя. Истината е, че то **НЕ** е използван за разпространяване на вярата.

Всъщност, то е било единствено средство за защита от враговете или за възцаряване на мир. Никога не са използвани като инструмент на принудата що се отнася до вярата. Вярата е свързана със сърцето на човек.

В името на религията трябва да се правят жертви. Така през първите 13 години бяха принесени в жертва редица животи. И дори и след преселението в Медина, когато враговете нападناха и въпреки, че бяха зле оборудвани, те отвърнаха на удара.

Възможно ли е човек, който насила е станал мюсюлманин, да направи такива жертви? Не, този човек би се радвал неимоверно когато Ислямът е атакуван. Той би бил доволен, че някой е дошъл да го спаси. Това идва да покаже, че тези жертви са доказателство за това, че онзи,

който е станал мюсюлманин, е направил това с цялото си сърце. И ако се е борил, това е с някаква цел. Какви са били тези цели?

Ако Ислямът означава мир, защо мюсюлманите водят битка?

ПЪРВАТА ЦЕЛ е била да защитят себе си. Винаги враговете първи са атакували и мюсюлманите са били принудени да вдигнат оръжие за да се защитят.

ВТОРАТА ЦЕЛ е свързана с времето когато невъоръжените мюсюлмани са атакувани с измама и бивали жестоко избивани и в отговор на това кръвопролитие, и за наказание на жестокостта, те отвръщали на удара. Това е арабски обичай, който е бил наистина необходим за запазване на мира и който продължава и днес.

ТРЕТО, битка се е водила за да се отслабят силите, събрани за да избият мюсюлманите само защото боготворят Единствения Бог. Ако в този случай не се поведе битка, неверниците не биха пощадили нито един мюсюлманин. Дори Всемогъщият Бог казва, че те със сигурност биха изравнили със земята манастири, църкви, синагоги и джамии, а жестокостта би продължила своето разпространение.

Никога не са водени битки за промяна на вярата

Историята свидетелства, че когато мюсюлманите били ангажирани във война, никой не е бил принуждаван насила да стане мюсюлманин. Всеки човек е свободен да избира своята вяра. По този случай, Светият Пророк (saw) казва „Не наранявайте възрастните, жените и децата. НЕ унищожавайте местата за поклонение” и стига дотам, че дори нито едно дърво НЕ бива да бъде съборено.

Християни и хора от други религии живеели в ислямските държави, където били зачитани всички техни права. Немюсюлманите плащали „джизия“, или данък за защита, а ако някой не е имал с какво да плати, той е бил освобождаван от този данък.

Във времето на Халифата на Хазрат Умар, Втори наследник на Пророка на Исляма (saw), бил убит евреин от неизвестно лице. Това разгневило Хазрат Умар изключително много. Той събрал всички люде в джамията в Медина и събуждайки богобоязливостта в тях, ги разпитал за тази случка.

Един от присъстващите мюсюлмани признал, че той е извършил убийството. Така със съгласието на семейството на убития евреин, той бил накаран да им заплати компенсация за убийството.

Мюсюлмани и немюсюлмани имат равни права

Дадох само няколко примера, но те свидетелстват затова, че при война Ислямът проповядва добро отношение към врага; а в мирно време зачита правата на немюсюлманите.

Ако бе използвана сила, тези примери от житието на Светия Пророк (saw) и неговите наследници никога нямаше да се случат в историята.

Ахмадия Ислям е мир и любов

Със споменаването на тази история целта е, че изобличаваме на заблудата, че Ислямът е екстремистка религия. Обещаният Месия (мир нему) ни учи както да следваме тези учения така и да ги разпространяваме. Както е казано в откъсите, които току-що прочетох,

Общност Ахмадия познава само онзи Ислям, Ислямът на любовта и привързаността, този, който носи посланието за мир и сигурност.

Как да постигнем мир

Сега ще ви представя някои от повелите на Светия Коран, които са насочени към запазване на мира в обществото.

Често срещано е твърдението, че Ислямът е религия на войната. Реално погледнато, обаче, при какви условия Аллах, Всемогъщият, позволява на мюсюлманите да водят битка? Нека да видим. Аллах Всемогъщият казва: *„И борете се за каузата на Аллах срещу онези, които водят война срещу вас, но не прегрешавайте. Положително Аллах не обича онези, които прегрешат.“* Глава 2, стих 191

Нямаме право да започваме военни действия

Нямаме право да започваме военни действия. Всъщност, можем да се борим единствено когато сме били атакувани. И дори и тук повелята е да не съгрешаваме. Но какво се има предвид под съгрешение?

В онова време, противниците на Исляма осквернявали телата на падналите хора в битката. Това, бидейки чиста проба неуважение към издъхналото тяло, е било забранено от Исляма. Забранено е било и да се убиват жени и деца. Забранено е било да се убиват хора на религията – свещеници или равини – в храмовете им на поклонение.

Или с други думи – войната е била разрешена само на бойното поле. Или когато нямало друг изход освен да се бият в градовете. Но дори тогава, е било позволено да се бият единствено срещу онези, които са започнали бойни действия.

Самоубийствените бомбени атентати не са приети в Исляма

Днес сме свидетели как нито една партия не следва тези праведни учения. Бомбените атентатори безразборно избиват жени, деца, възрастни, докато атакуващите сили пускат бомби върху градове, откриват огън и изсипват дъжд от куршуми. Причиняват масово унищожение на градове и инфраструктура.

Злото, наречено атомна бомба

В наши дни всяка велика сила притежава арсенал от атомни оръжия, а всички бедни държави се впускат в тази надпревара. Човечеството стои на ръба на бездната на унищожението, докато Светият Коран ни учи да не нараняваме невинни.

Радиоактивността на атомната бомба причинява физически деформации за поколения наред, затова това престъпление е по-лошо дори и от убийството. След използването на атомната бомба през Втората световна война, човек би си казал, че светът никога вече не би произвеждал такива оръжия. Но всъщност, те продължават да се правят и в момента надпреварата е за разработване на точно такива оръжия за масово унищожение.

Победените във войната трябва да се третират с достойнство

За да се възцари мир, казва Всемогъщият Аллах, не налагайте безумни рестрикции върху победените народи. И когато агресорът иска мир, незабавно спрете огъня. И не търсете тогава извинения да наложите унижаващи за нацията условия, защото това рикошира обратно със страшна сила. Ако репресирате една нация за определен

период, то ще дойде време и нейното самоуважение ще се надигне. Тогава старите вражди и войни ще започнат отново.

Тези рестрикции се налагат от народите победители с цел да се предотврати повторното надигане на победените нации. Страхът е така насаден в тях щото те може вече никога да не могат да направят и една крачка без позволенията на завоевателите си; може вече завинаги да останат поробени. Бидейки в географските ширини на завладяната страна, завоевателите могат да наглеждат и всъщност да шпионират съседните територии.

Не пожелавайте ресурсите на другите народи

Или те могат да се възползват от ресурсите на тази страна.

Всемогъщият Аллах учи мюсюлманите, че тези земни интереси не бива да бъдат причина за война. Той казва: „Не поглеждайте към онова, с което дарихме някои класи за да му се наслаждават за кратко време.“ Глава 15, стих 89.

Всемогъщият Аллах проповядва, че земното богатство е временно средство. Дори и ако се сдобиете с него, то неизменно ще изчезне и не само това – след себе си ще остави един постоянен смут. Затова и за световния мир е важно всяка една държава да извлича ползите от собствените си ресурси, а не да ламти за богатството на другите.

Исляма във време на война и мир

Като обобщение можем да кажем, че на мюсюлманите не е позволено да участват във война освен ако тя не е срещу хора, които или пречат на практикуването и проповядването на Божията религия или са причина за погазването на световния мир. Не е ли това едно красиво учение за запазване на мира?

По този повод Всемогъщият Бог казва в Светия Коран: „И ако те се стремят към мир, стремете се и вие. И имайте вяра в Аллах. Защото Той е Онзи, който чува и знае всичко“. Глава 8, стих 62.

И така, това е учението на Исляма. Няма никакъв екстремизъм тук. Според една от най-достоверните притчи от зората на ученията на Исляма, Светият Пророк (Аллах да му донесе мир и да го благослови) винаги е учил своите ученици никога да не пожелават конфронтиране с врага. Винаги да търсят мир и благополучие от Всемогъщия Бог. Това е най-красивото учение за мир, което няма аналог.

Справедливост за всички – при всички обстоятелства

За да се изпълнят повелите на справедливостта, Всемогъщият Аллах е наложил много високи стандарти и очаква мюсюлманите да ги оправдаят. Всемогъщият Бог казва: *“И не позволявайте враждебността на хората да ви накара да действате по друг начин освен справедливо. Винаги бъдете справедливи; това граничи с праведността. И бъдете богобоязливи. Наистина е, Аллах винаги знае какво вършите”*. Глава 5, стих 9.

Това е едно великолепно учение за поддържане на мира в обществото, с което да се сложи край на враждебността. Наистина, изключително трудна задача е следването на повелите на справедливостта по един и същи начин за врага и за близки и роднини. Въпреки това, историята е свидетел как Светият Пророк (Аллах да му донесе мир и да го благослови) ни дава такива примери. Той дори се грижел за нуждите на враговете си.

Състраданието на Пророка Мухаммад (сас)

Веднъж, след като Пророкът Мухаммад (сас) се установява в Медина, в Мека настъпил глад. Въпреки, че хората от Мека по жесток начин ограничили храната и водните запаси на мюсюлманите за цели две години и половина, когато последните живеели в Мека, Светият Пророк (сас) им изпратил провизии в тези времена на глад.

В друг един случай, племенен вожд, който станал мюсюлманин е бил арестуван и бит докато бил на поклонение, след което бил вкаран в затвора. В крайна сметка бил освободен по молба на другите вождове. Преди това неговото племе изпращало от своя район зърно за Мека. След като го освободили, той заповядал да не се изпраща повече зърно за Мека и тази практика била прекратена.

В последствие в Мека се стигнало до недостиг на зърно. Хората от Мека отишли при Светия Пророк (сас) и му казали: „Нареди му да не спира доставките на зърно“.

И въпреки враждебността на меканците към мюсюлманите, Светият Пророк (Аллах да му донесе мир и да го благослови) изпратил послание на вожда да не спира доставките на зърно.

Това е практическият ефект от учението, гласящо „Не позволявайте враждебността на една нация да ви попречи да действате по друг начин освен със справедливост „.

Това, обаче, е учение на Светия Коран. Това е и примера на Светия Пророк (Аллах да му донесе мир и да го благослови).

Защо се използва доводът «тероризъм» срещу Исляма?

Въпреки всичко това, обаче, в днешно време се твърди, че Светият Коран и Светият Пророк (сас) проповядват екстремизъм и извършват тероризъм. Какво може да се каже? Въпреки образоваността си, тези критици не са запознати с ученията и историята на Исляма.

Всъщност, поради собствената си злоба и завист те не искат да разберат, че са се превърнали в средство за унищожение на света.

Терористите позорят Исляма

Признавам, че определени терористични групировки опетниха името на Исляма. Техните методи са напълно противоположни на ученията на Исляма. Въпреки, че се позовават на Светия Коран за да започнат Джихад и да убиват, те забравят условията, при които той може да се случи и които са неразделна част от самия него.

Светият Коран напълно забранява самоубийствените практики, които причиняват жестоки щети на граждани. Ако съществува разрешение за повеждане на война при определени условия, то следва да бъде дадено от правителствата, а не от няколко организации, вътре в правителството. Това, което правят те, не е Джихад, а тероризъм.

Съдете за една религия по ученията и постъпките на нейния основател

Справедливостта изисква да съдим за религията по ученията и постъпките на нейния основател, а не преценката ни да се позовава на действията на хора, живели много след него. Човек не трябва да използва действията на последните като извинение да атакува ученията

на тяхната религия, когато тези техни действия нямат нищо общо с истинските повели на вярата им.

Обещаният Месия за „Джихада“: Истинското учение на Исляма

Както по-рано споменах, сега ще ви представя някои от повелите на Основателя на Общност Ахмадия, отнасящи се до така наречения Джихад и тероризъм.

Това учение, част от което току-що ви представих, въплъщава истинската доктрина на Исляма. Всъщност, именно Основателят на Общност Ахмадия, Месията на нашия Век, ни даде истинското учение на Исляма, за да може светът да познае своя Бог и да се създаде атмосфера на взаимна обич, което да го направи свят на земния Рай.

Моллатите проповядват Джихад срещу Британско Правителство

Както може би ви е известно, субконтинентът Индия и Пакистан остава дълго под управлението на Британско Правителство. Именно по време на разцвета на британското управление там, Основателят на Общност Ахмадия я създаде и се провъзгласи едновременно за Месия и Махди. Въпреки пълния контрол и власт на британското правителство над Индия, голяма част от мюсюлманското население бе против тяхното управление и наля доста масло в огъня.

Моллатите учат на омраза

Дори и тогава, мюсюлманските духовници (моллати) използвали джамиите за да хвърлят въглени на омраза срещу правителството. Те се

стремели да повдигнат вълна от въстания. Опитвали да отрицат гняв срещу правителството.

Въпреки всичко това, Обещаният Месия се провъзгласява за въплъщение на пророчеството на Светия Пророк (saw), според което в наши дни ще се появи Обещаният Месия и Реформатор – същото предсказание го има и в книгите на други религии, включително християнството – Основателят на Мюсюлманска Общност Ахмадия, който събирайки своя Джамаат обявява, че британското правителство е, отвъд всякакви съмнения, християнско правителство, но такова, което спазва правата на своите граждани. Ето защо нямаме право да предприемаме каквито и да е жестоки мерки срещу него. Както е и забранено да създаваме безредици като използваме Джихада като претекст.

Много дебати са се провели между християнските мисионери и Обещания Месия на тема Християнство и Ислям.

Всички те са описани в неговите книги. С доброта и мъдрост, обаче, той винаги е поставял акцента върху това колко е важно да се разкрива красотата на Исляма.

Обещаният Месия покани Кралица Виктория в Исляма

По негово време Кралица Виктория честваше своя диамантен юбилей, по повод на който Основателят на Общността поднесе своите поздравления на Нейно Величество. Показа й начини как да се постигне примирие и хармония между религиите, за да може на света да се възцари траен мир.

Изказа и своята благодарност за справедливостта на британското правителство и предаде посланието на Исляма пред Кралица Виктория.

Повелята му да се живее мирно под британско управление не е продиктувана от страх, а от ученията на Корана.

В тази връзка, ще ви представя няколко откъса от неговите съчинения. Той казва:

Месията (as), този религиозен и смирен човек, дошъл на този свят в името на Исус, е горд да живее във времето на тази велика Кралица на Индия, също както Светият Пророк (saw), Владетел на двата свята, е изпитвал гордост по времето на управлението на Наушируан Справедливия.

Задължително е всеки човек да си спомни за добрината на Нейно Величество на нейния диамантен юбилей и да я споменава в съкровените си молитви, да благодари и да изказва признателността си към нея.

Разбирам, обаче, че този дълг лежи с най-голяма сила върху мен. Бог е избрал мен за божествената мисия да потърся убежище в мирното управление на Нейно Величество. Затова и Всемогъщият Аллах ме призова от мястото и времето, когато империята на Нейно Величество е стоманена крепост, защитаваща достойнството, благосъстоянието и живота на хората.

Най-голямата отговорност се пада на мен да изразя благодарността си за начина, по който имах възможност да разпространявам посланието на Истината, живеейки тук в мир.

Той написва книга със заглавие *Tohfah-e-Qaisariyyah*, в която споменава тези неща и която изпраща на Кралицата.

Основни принципи за междурелигиозен мир

И тогава, за да сложи край на междурелигиозната омраза, той каза:

Най-уместен и благословен е онзи, който полага основите на мира, е принципът, който гласи, че ние трябва да считаме всички пророци истински, когато тяхната религия е оставила дълбоки следи и е израснала, и милиони са се присъединили към нея. Това е най-благоразумният и добър принцип. И ако всеки човек се придържа към него, хиляди безредици и религиозни хули, които сега заплашват покоя на обикновения човек, в мигом биха се изпарили. Очевидно е, че онези, които смятат, че другите са последователи на религия, чиито духовен водач, според тях, всъщност е един лъжец и измамник, са причината за много вражди. И те положително богохулстват. Те използват най-низкия език срещу Пророка и го превръщат в ругатня. Те нарушават покоя на обикновения човек, въпреки фактът, че тяхната идеология е напълно погрешна. И в очите на Бог те са жестоки заради низкия език, с който си служат.

Този принцип е най-привлекателен и миротворен, той е който сее семето на примирието и повдига морала. Ние трябва да считаме всички появили се на тази земя пророци истински, независимо дали са се появили в Индия, Персия, Китай или друга държава. Защото Бог е посадил тяхната възвишеност и величие в сърцата на милиони и е подсилил основите на техните религии. И техните религии продължили да съществуват с векове.

Това е постулатът, на който ни учи Светият Коран, а именно – да уважаваме основателя на всяка една религия, роден за това дело. Без значение дали това ще бъде индуската, персийската, китайската, еврейската или религията на християните. За съжаление, обаче, нашите противници не са способни да се отнасят към нас по този начин.

Това е част от друга негова книга.

Обещаният Месия след това каза:

Онези, които се отдадат на убеждението, че пророците на другите религии трябва да бъдат считани за лъжци, и продължат да говорят лошо за тях, са врагове на мира и примирието. Защото няма нищо по-лошо от това да причиняваш безредици като обиждаш светците измежду хората.

Клеветенето на пророци не е свобода на словото

Днес, хората, които разпространяват тези клевети за Светия Пророк (Аллах да му донесе мир и да го благослови) и Светия Коран и ги използват за забавление, положително попадат между онези, които рушат мира. Това не е нито свобода на мисълта нито свобода на словото. Това е да си играеш със сантиментите и чувствата на хората, което води до разрушаване на мира. По повод на разпространените мнения за Джихада, Обещаният Месия казва:

Вторият постулат, за който ви говорих, е поправка на погрешната концепция за Джихад, получила широко разпространение

измежду някои невежи мюсюлмани. С Божията помощ осъзнах, че доминиращата концепция за Джихад е в разрез с ученията на Корана.

Няма спор, че Светият Коран дава право на война. То е свързано с избиване на онези, които несправедливо вдигнат меч, без причина избиват мюсюлмани и до краен предел ги гнетят. Но дори това наказание не е така жестоко както сраженията на Мойсей, мир нему.

И продължава:

Основната причина за Ислямски Джихад по времето на нашия Пророк (saw) е гневът на Аллах срещу онези, които сеят жестокост, живеейки в сянката на един така справедлив суверинитет като империята на Нейно Величество. Прибягването до въстание срещу нея не може да се класифицира като Джихад. По-скоро това е върхът на невежеството и диващината. Да имаш лоши намерения срещу правителство, при което живееш спокойно и в пълен мир и при което религиозната свобода се зачита изцяло, е престъпление, а не Джихад. Всемогъщият Бог ме накара да прозра, че на управление като британското трябва да се подчиняваш и да изказваш искрена благодарност. Затова аз и моят Джамаат напълно се придържаме към този принцип.

Посланието на Ислям-Ахмадият

И така, това е учението, което Основателят на Мюсюлманска Общност Ахмадия ни даде в светлината на Светия Коран. Дадено ни от човек, който Всемогъщият Аллах изпрати в нашите дни като Месия и Реформатор и който трябваше да възцари мир на земята.

Надявам се, всички вие, които сте запознати с ученията и практиките на Общност Ахмадия, ще потвърдите, че има огромна разлика между мюсюлмани ахмадийци и мюсюлмани неахмадийци и че те са напълно различни.

Истината е, че ние желаем само мир и нищо друго. Искामе човечеството да се обърне към Всевишния Бог. Затова и ние сме много активни в Африка, Европа и двете Америки, както и на островите по целия свят. Основната ни цел е да служим на човечеството.

В служба на човечеството

Мюсюлманска Общност Ахмадия предлага своите услуги без да търси възнаграждение тук на земята, нито пък е заинтригувана от хвалебствия. Духът на Общността е такъв, защото тя е част от институцията на Халифата и по всяко едно време този Халифат е радостен, че членовете на Общността следват тези миролюбиви учения.

Всемогъщият Бог ни изпрати Обещания Месия за да наложи тези принципи.

Или с други думи – днес ние не само носим клишето „Любов за всички, омраза никому“, но и се стремим да приложим този принцип на практика.

Молитва за Канада

Приключвам темата с молитва, всички мюсюлмани и немюсюлмани да имат страх от своя Създател в сърцата си, за да изпитват единствено хубави чувства към Неговите творения. В същото време съм изключително благодарен на канадското правителство и канадските хора, които с отворени обятия събират заедно всички

религии и хора. Членовете на Общност Ахмадия също живеят мирно тук, където са свободни да практикуват и изповядват своята религия.

В светлината на тази космополитна Канада, където хора от различни религии и вероизповедания могат да живеят мирно, и в нейна възхвала, моят предшественик, Хазрат Мирза Тахир Ахмад, Четвърти халиф, заявява, че му се иска целият свят да се превърне в една Канада и Канада да стане целият свят.

Нека с помощта на Аллах този космополитизъм да продължи винаги. Нека вие, хората и правителството на Канада, да продължите да оправдавате очакванията за справедливост и да проявявате гостоприемство, в резултат на което благодатта, дарена ви от Всемогъщият Бог, да продължи вечно!

Още веднъж искам да благодаря на нашите бележити гости, които споделиха ценното си време с нас. Благодаря ви отново. Благодаря ви от сърце.

Как приех Ахмадията – Истинския Ислям

Произхождам от едно мюсюлманско религиозно семейство от Египет, където отраснах и получих образование. След като завърших Университета в Кайро, се омъжих и през 1979 г. дойдох в Англия с моя съпруг.

Винаги съм се интересувала от религията, защото бях загрижена за онези, които не вярват в някоя религия или дори в съществуването на Бог. Това ме накара да прочета много книги за Исляма, както и да изучавам Светия Коран, с надеждата да открия аргументи, с които да повлияя на тези хора.

В Англия аз се срещах с много хора от различни страни и разширих познанията си за доста религии по света. Започнах и да опознавам християнството най-вече от една двойка Свидетели на Йехова, които често ме посещаваха, за да проповядват религията си. Приветствах ги с намерението да проповядвам пред тях Исляма и поради тази причина започнах да чета Библията и други християнски книги. Бях огорчена, че има хора, които боготворят друг Бог освен Аллах, нашия Създател, и се чувствах обезпокоена и угрижена, че мюсюлманите не са направили много, за да спрат това.

Интересът ми към Исляма се засили. Разделението на мюсюлманите в различни групи ме безпокоеше изключително много. Не одобрявах това. Виждах, че мюсюлманите не изповядват истинския Ислям, този, описаният в Светия Коран, и така оставят лошо впечатление за религията си като я представят религия на тероризма и кръвопролитие. Ентузиазирах се да проповядвам Исляма и да убеждавам немюсюлманите, че това, което виждат от мюсюлманите не

е истинският Ислям. Някои хора ме предупреждаваха, че не трябва да говоря за моята религия пред немюсюлмани, защото това е опасно за собствената ми вяра и защото Ислямът не е мисионерска религия. Аз обаче бях на различно мнение. Усещах Исляма като една красива религия и ако Аллах ми е изпратил този прекрасен дар, мой дълг е да го споделя с другите хора. Чувствах, че проповядването на Ислям е вид *Закат* и вярвах, че ако религията ми ще бъде засегната като говоря за нея на другите хора, то това би означавало, че не следвам правилната религия.

Тогава, през 1989 г., се вдигна много шум около мюсюлманите по целия свят срещу книгата *Сатанински строфи*. Това наистина изчерпа търпението ми. Аз, разбира се, не бях съгласна с автора на книгата, нито пък с това, което пишеше там, но не можех и да търпя реакцията на мюсюлманите, които, по мое мнение, по никакъв начин не бяха ислямски. Те мислеха, че вършат това в името на Исляма, но аз чувствах, че Ислямът бе нямаше вина за това и съжалявах за немюсюлманите, на които се представяше това погрешно лице на тази миролюбива религия и оттук те нямаше какво друго да направят, освен да я заклеймят. Огледах се наоколо и не успях да видя нито един човек, включително и себе си, който да проповядва истинския Ислям. Помислих си за моите хора в Египет. Те също не практикуваха истинския Ислям. Дори и най-религиозните от тях не бяха това, което наричам истински мюсюлмани. Те бяха прекалено слаби и безпомощни, а също така и много пасивни. Те пазят религията за себе си и не я разпространяват за другите. Мислех и за Сподвижниците на Светия Пророк, Аллах да го благослови и да му донесе мир. Те следваха ученията на Корана, както на думи, така и на дела. Те бяха праведни, добри, силни и активни. Радваха се на единство и сплотеност. Те противодействаха на враговете си като един. Бяха обединени под едно знаме, следваха един водач и имаха една обща цел. Тя бе да се подчиняват на повелите на Аллах и да разпространят

посланието на Исляма по целия свят. Те бяха това, което аз наричам истински мюсюлмани. Но какво са днес те? Не ги виждам около себе си. Имаше ги само преди четиринадесет хиляди години. Искаше ми се да бях родена по тяхното време, за да се радвам на благословията да се бориш за каузата на Аллах и да можеш да разпространяваш Неговото послание из целия свят. Искаше ми се да защитавам Исляма, но се нуждаех от напътствие. Имах нужда от някой, който да ми обясни правилното учение на Светия Коран и да ме научи как да стана истински мюсюлманин. Чувствах се толкова безпомощна и потисната. С цялото си сърце се молех на Аллах да върне обратно на света истинския Ислям в целия му блясък и мощ и да го възцари над всички други религии.

Беше месецът на Рамадан, когато Милостивият Аллах отговори бързо на молитвите ми. Един мой колега немюсюлманин от работата е забелязал интереса ми към проповядването на Исляма и по този повод спомена, че знае за ислямска група, наречена Ахмадият, чиито последователи също проповядвали Исляма, но вярвали в Пророк, който е дошъл на света след Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да благослови. Аз обаче смятах, че това е поредната група, която е тръгнала по грешния път. Въпреки това, ми беше интересно да науча повече за нея, за да успея да разбера защо хората се отдалечават от истинската си религия. Моят колега ми донесе няколко книги на Ахмадия, които са му били дадени от приятел-ахмадиец на неговата съпруга. Тогава той ме предупреди, че другите мюсюлмани считат тези ахмадийци за *Кафири* (неверници).

Започнах да чета тези книги. Едната от тях бе *Въведение в ученията на Светия Коран* от Хазрат Мирза Баширудин Махмуд Ахмад. Тя имаше някаква скрита красота, която не може да се обясни с думи, само може да се почувства със сърцето. Начинът, по който тя представяше ислямската религия чрез живота на Светия Пророк, Аллах да го

благослови и да му донесе мир, както и начинът, по който обясняваше пасажите на Библията, бе впечатляващ. Можех да почувствам дълбоката обич на автора към Светия Пророк на Ислям, Аллах да го благослови и да му донесе покой. На този етап, разбира се, не съм мислила да повярвам в Ахмадията заради пророчеството, приписвано на основателя на движението. Харесах каузата на Ахмадият много и разбрах, че е голяма грешка ахмадийците да бъдат считани за Кафири. Реших да поговоря с тях и да се опитам да променя вярата им в така нареченото пророчество, защото, ако не беше това, бях повярвала, че са истински мюсюлмани.

И така отидох да се срещна с ахмадийката, която бе донесла, книгите, които четях. Внимавах за всяка нейна дума и действие и открих, че тя бе една много добра мюсюлманка. Приятелихме се много бързо и дискутирахме много въпроси. Единият от тях бе: Какво се е случило с Исус след разпъването му на кръст? Преди това не вярвах в това и никога не съм се замисляла за това преди. Тогава си спомних, че майка ми каза веднъж, че според някои мюсюлмани Исус, Аллах да му донесе покой, ще се завърне на света преди неговия край. Самата тя, обаче, не бе сигурна в това. Когато я попитах как ще го разпознаем, ако наистина се завърне, тя ми отговори, че ако някой твърди, че е той и не промени Светия Коран или което и да е от ученията на Исляма и величае Аллах и почита Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, то тогава това трябва да е той.

Обърках се. Прочетох още няколко книги на Ахмадия. Съчиненията на основателя на движението бяха така хубави и перфектни, че четенето им ми достави неимоверно удоволствие. Любовта към Аллах и Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, струеше от всяка една буква. Убеждението ми, обаче, че Свещения Пророк на Исляма, Аллах да му донесе мир и да го благослови, е последният пророк, който

ще се появи на земята бе така силно, че не ме оставяше дори да помисля върху тези твърдения. Мислех си също така, че ако това беше истина, арабските мюсюлмани щяха да го знаят много преди това. Понякога си мислех и че може да си навлека гнева на Аллах дори само като мисля за това.

След няколко седмици, мой приятел-ахмадиец ме заведе в Исламабад в Тилфорд. Това посещение промени живота ми. Със собствените си очи видях една организирана мюсюлманска общност, чиято мисия е да проповядва Исляма по мирен начин, без принуда и чиито Ислям бе, онова, което аз наричам истински Ислям. В този ден се срещнах с още ахмадийци и бях впечатлена от техните гледни точки и вярвания. Това, което най-много ме впечатли бе интерпретацията им на някои стихове на Светия Коран. Винаги съм мислила, че арабите са онези, които най-добре могат да разберат истинското послание на Светия Коран. След този ден, обаче, това се промени. Усещах любовта, искреността и отдадеността на хората, които срещнах. Те работех заедно като един екип и следваха един водач. Чувствах, че Десницата на Аллах им помага и ги защитава. Усетих нещо много странно, сякаш със собствените си очи виждах Сподвижниците на Светия Пророк, Аллах да му донесе покой и да го благослови, защото те по много неща приличаха на тях.

В този ден се завърнах в къщи с различно сърце. Исках да принадлежа на това Общество. Вярата в пророчеството за Обещания Месия бе това, което ме спираше. Замислих се по-надълбоко в този въпрос и се запитах: Как е възможно човек, който пише толкова чисти слова за Исляма да бъде лъжец? Как е възможно човек, чиито последователи притежават такава доброта, да греши? Как е възможно човек, който носи в сърцето си тази истинска любов към Аллах и Неговия Вестител, Аллах да му донесе мир и да го благослови, да се преструва на пророк? За пръв път започнах да осъзнавам, че има шанс Обещаният Месия да

казва истината. Обърнах се към Аллах да ме поведе по правилния път и до утрото на следващия ден истината ме озари като слънце в светъл ден.

Осъзнах, че Аллах, Всевишният, Всечуваният и Всезнаещият, знае за това, което се случва по света и защото е състрадателен и милостив, не може да не се грижи за своите раби. Разбрах, че Аллах, който ни изпрати Пророка Си в миналото, не можеше сега да не покаже щедростта си, когато ние ужасно се нуждаехме от нея. Осъзнах, че Свещения Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, не е дошъл, за да сложи край на благословията на пророчеството и с това да отнеме на човечеството нейното благо, а е дошъл, за да го представи пред своите последователи и да ги научи как да го достигнат. В Ахамдият аз виждах лекарството за цялото зло на света.

То е убежище за заблудените, безпомощни мюсюлмани, които са разделени и слаби. Аллах бе основал Общността, която да ги обедини в едно и да бъде техен източник на сила и мощ. То е лекарството за всички немюсюлмани, които не знаят кое е истинският Ислям. Аллах бе изпратил Общността, чиито членове да представят истинския облик на Исляма като следват ученията на Светия Коран. Аллах бе издигнал Общността, която да защити Исляма и да върне неговата слава и сила. Всичко това не би било възможно без човек, изпратен и напътстван от Аллах, който да посее семето на този Джамаат. Всъщност, открих, че на молитвата, която отправих преди три месеца на Рамадан, Милостивият Аллах вече е отговорил в лицето на Хазрат Мирза Гулам Ахмад – Обещаният Месия, Аллах да му донесе мир и че грешката е била в мен, че не съм го разпознала. Аллах обаче е свършен, Той не греша.

Тогава си спомних за съпруга си и за единствения си син, който бе само на шест години тогава. Спомних си и за семейството и приятелите си в

Египет. Знаех, че мога да ги изгубя ако провъзглася истината на Ахмадият. Прекрасната истина, която Аллах ми разкри, демонстрираше безконечното му милосърдие и аз се почувствах изпълнена с признателност, заради която и заради Него бих жертвала да изгубя всичко и всички. Аллах казва в Светия Коран:

Кажу: Ако вашите бащи и вашите синове, и вашите събратя, и вашите жени, и вашите роднини, и богатството, което сте натрупали, и търговията, чийто застои ви плаши, и вашите жилища са ви по-скъпи от Аллах и от Неговия пратеник, и от усърдието в Негово име – тогава чакайте, докато настъпи пришествието на Аллах с Неговата присъда; и Аллах не напътства непокорните хора. (9:24)

Нямаше нужда да избирам или решавам, защото единствено Аллах, неговият Вестител и борещите се за Неговата кауза, ми бяха по-скъпи от всичко друго на света.

Прочетох условията за посвещаването в Движение Ахмадия. Дори това бе за мен поредното доказателство за истината на Общността. Това бе точно онова, което исках да правя и без да губя време положих Байят. Един ден ми бе казано, че пътят на Ахмадията не е лесен. Бях много щастлива да чуя това. Спомних си желанието си да съм родена по времето на Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и да го благослови, за да мога да му помагам да разпространим истинското му послание и така да се боря за каузата на Аллах, а сега Аллах ми бе дал възможността да сбъдна желанието си.

Няколко дни след като положих Байят (клетва за вяроност). Бе Ейд-ул-Адха (Курбан байрам). Това бе първият път, когато се молех зад ахмадийски имам. Това бе и първият път за мен да плача по време на молитвите си. Плачех да благодаря на Аллах за тази голяма

благословия, която Той бе изпратен на света и да ми покаже истината. Аз изпитвах нужда да получа опрощение от Него, защото не можах да позная и не последвах Неговия Вестител преди това.

Бях изключително щастлива след като чух службата в този ден, която естествено беше за пожертвованиято. За пръв път през живота си чух служба, която достигна до дълбините на сърцето ми. За пръв път осъзнах истинската мъдрост, която носи честването на Ейд-ул-Адха, празник, който бях чествала много пъти преди това. Разбрах и за пожертвованиято на мюсюлманите ахмадийци и историята за първите двама ахмадийски мъченици.

Това бе първият ми урок по Ахмадията.

Бях толкова трогната от чутото, че изпитах силно желание да участвам в пожертвованиято на Общността. Тогава се молах Аллах да ми позволи да дам всичко, което имам, за да помогна да се разпространи посланието на ахмадията по света. От този ден нататък когато и да срещнех трудност или когато и да губех нещо или някого по пътя си към Аллах, аз бях щастлива, защото това означаваше, че Аллах е чул молитвите ми. Истината е, че не мога да кажа, че наистина съм изгубила нещо, защото каквото и да губех, Аллах ми даваше много повече в замяна, така че днес аз съм по-щастлива от всякога (Ал Хамдо Лилах).

Научих и друг важен урок. Ако исках наистина да проповядвам Исляма, първо трябваше самата аз да практикувам истинския Ислям, защото не можеш да дадеш нещо, което не притежаваш. И така започнах да се възраждам. Отдадох цялото си време, с което разполагах, в следване на учението от книгите, които четях. С милостта на Аллах четях много книги по това време, включително *Английски коментар на Светия Коран в Пет тома*, която ми достави огромно удоволствие. Тя добави ново

измерение към познанието ми за Светия Коран и отвори нови врати пред мисленето и разбирането му. В Египет бях чела и слушала много коментари върху стиховете на Светия Коран, но никога не бях попадал на нещо такова „Съкровище в пет тома“.

Дотогава не се бях срещала с главата на Общност Ахмадия, но продължавах да му пиша за молитвите и да слушам речите му на записи, като се опитвах да спазвам внимателно напътствията му.

Открих, че никога досега не бях познавала Аллах така както Го познавах сега.

Преди това, Аллах бе за мен Този, който е сътворил всички и всичко във вселената и който е задоволил всички нужди на Своите творения и с това се изчерпваше ролята му. Сега осъзнавам, че Аллах е също и Велика Сила, която продължава да изпраща Своите благословии на света и Който продължава да задоволява нуждите на творенията си, разбрах, че той е Даряващият Милост, чиито запаси са вечни и никога няма да се изчерпат.

Преди това мислех, че Аллах е Великият Господар, който стои на трона си високо в небесата и наблюдава всичко, което се случва в царството Му, и докато Неговите творения могат да отправят молитвите си към Него, то не им е позволено да се срещнат с Него или дори да го доближат. Сега осъзнавам, че Аллах е Любящият и Състрадателният, който не само вижда и чува творенията Си, но и също така говори с тях и отговаря на молитвите им. Този, чиято врата е винаги отворена за всеки. Той е винаги готов да напътства онзи, който търси близостта му, по правия път, който води към Него.

Преди мислех, че Аллах е Висшето същество, което живее на далеч, но открих, че Той е близкият Приятел, който обгръща цялата вселена и който живее във и около Своите раби.

Гледах на молитвите като на задължение към Аллах, с което като приключача, мога да забравя за Него и да продължа с останалите си задачи от деня. Сега, обаче, гледам на молитвите си като на начин да се доближа до Аллах така, щото след като отправя молитвите си, връзката ми с Него да бъде по-силна и близка. Сега разбрах целта на моето създаване и се чувствам удовлетворена само при спомена за Аллах и следване на Неговите заповеди.

Около девет месеца след като положих байят се срещнах с Главата на Общност Ахмадия, живият представител на Аллах. За мен това бе велико преживяване. В него виждам завършената картина на Ахмадията и плодовете на дървото Халифат, което Обещаният Месия, мир нему, е посадил. Чрез него виждам единството на Аллах, чиято промисъл е да обедини света около един водач, в него виждам и изпълненото обещание, което Аллах дава на истинските вярващи, да ги направи наследници на света и до осигури на Исляма последната победа.

Нека Аллах да ми помогне в благородното му дело и да увенчае усилията му с успех.

Не твърдя, че съм достигнала края на пътуването ми към Аллах. Приемането на Ахмадията е, всъщност, началото на едно безкрайно пътешествие. Спазвайки ученията на Ахмадията, всеки може да постигне прогрес и да тръгне с бързи стъпки по правия път, водещ до Аллах.

Благодарна съм на Аллах, че ме посвети в тази красива истина и се моля всеки човек по света да бъде излекуван и насочен към нея. И нека

Аллах да даде покой и да благослови Светия Пророк на Исляма, който ни донесе тази красива религия на Аллах и който следвайки изцяло ученията на Светия Коран, бе прекрасен пример за човечеството. Нека Аллах да даде мир и да благослови Обещания Месия, който съживи тази религия за нас и следвайки стъпките на своя Господар, доказа на света, че дори днес всеки може да срещне своя Създател. Той е написал:

„Нашият рай е в нашия Бог. Нашата най-голяма наслада е в нашия Бог, защото ние Го видяхме и открихме всякакъв вид красота в Него. Това богатство си заслужава да бъде придобито дори ако човек би трябвало да пожертва и живота си, за да го придобие. Този рубин си заслужава да бъде купен, дори ако човек трябва да изгуби себе си, за да се сдобие с него. О, вие, които сте опечалени от загуба, изтичайте до този фонтан и вие ще утолите жаждата си. Това е фонтанът на живота, който ще ви спаси. Какво трябва да направя аз и с какъв барабан ще трябва да възвестя, че това е вашият Бог, така че хората да могат да чуят? Какво лекарство да дам за ушите им, така че те да се заслушат? Ако ти принадлежиш на Аллах, бъди сигурен, че Аллах наистина ще принадлежи на теб.“

(Roohani Khazain, vol.19: Kashti Nooh, pp.21—22)

Нека Аллах ни даде сили да следваме неговия пример, да достигнем до целта си и да успеем да разпространим посланието на Ахмадият по целия свят. Амин (Транскрипция от „Review of Religions“)

ХОРА ОТ БЪЛГАРИЯ С ХАЗРАТ ХАЛИФАТУЛ МЕСИХ V

ИЗДАТЕЛ

Редактори: Мухаммад Ашраф (Muhammad Ashraf)
Тахир Ахмад (Tahir Ahmad)

Адрес: SVETLINA Magazine
Ahmediyya Muslim Jamaat
Genfer Straße 11
60437 Frankfurt am Main
Germany

E-Mail: ahmediyyabg@gmail.com
spisaniesvetlina@gmail.com

За повече информация и вашите коментари!

www.ahmediyya.org

© *Ahmediyya Muslim Jamaat Germany 2010*

ISSN 1869-5817